

ТОДОР АРНАУДОВ
ГОДЕН ЗА ВОЕННА СЛУЖБА

chitanka.info

Вратата се отвори бавно и в стаята на Военния лекар влезе поредната жертва.

— Някакви оплаквания? — попита докторът, докато разсеяно разлистваше новостъкмената военна книжка на наборник Кратунов.

— Ами...

— Казвай, ако ще казваш, че още сто души чакат след тебе на опашката. Ако не се извисите днес, и утре ще трябва да висите, че и ние да висим заради вас.

— Ами... Нямам глава. — продума смутено наборникът.

— Дай да видя! — кресна лекарят с досада и се втрени в мястото, където в средностатистическия случай се намира нещо, наречено „глава“.

— И какво? Боли ли те? — попита троснато той, може би защото този път не откри такава.

— Ъ-ъ-ъ-ъ...

— Как ще те боли, като я няма бе! Главата му я нямало — нищо ти няма!

— Но как ще се боря с враговете на Родината?

— Ръце имаш ли?

Два израстъка от раменете опипаха празното място, където в средностатистическия случай растеше глава.

— С ръцете ще се бориш. Не с главата!

— Ама нали трябва да виждам с кого се боря?! — проплака наборникът. — Как да разпозная дали, по погрешка, не насочвам оръжията на правдата вместо към враговете на Родината, към някой от своите, ако нямам глава, с която да видя, разсъдя и съобразя?

— Глава ли нямаш? — разгневи се лекарят. — Я сваляй гащите! Дай да видим нямаш ли глава. А-а-а-а! Писна ми от вас, дезертьори с дезертьори. Колежке знойна медицинска сестра с големи гърди и сочни устни, този наборник има ли глава?

Главата помисли, помисли, и се надигна, за да научи за каква сестра става въпрос.

— Нямам глава, а?! Видя ли, че имаш глава?! Какви ми ги говориш ти?

— Не видях. Нали нямам очи...

— Сега пък и очи нямал... Я да ми се махаш от главата! Пиша те годин за военна служба; потентен...

Лекарят удари печата с такава страшна сила, че чак земята се разтресе от печал.

— Вдигай си гащите, че знойната мед.сестра с големите гърди и сочните устни още малко ще поиска да направи емпирично доказателство за съществуването на главата ти, дете казваш, че я нямало. Следващият наборник да влиза!

Младежът напредваше бавно; опипваше препятствията пред себе си с леки потупвания на бяло бастунче.

— По-бързо де, не се туткай. Всички тебе ли ще чакат? Дай си военната книжка. Някакви оплаквания, наборник Колчов?

— Как да ви кажа... Не виждам.

— Не виждаш, но някак си си усетил колко атмосфери е налягането в гърдите на знойната мед.сестра със сочни устни?

— Не Ви разбирам.

— Сваляй гащи за проверка!

— Какво ще ми проверявате? Не твърдя, че не съм мъж. Просто не виждам.

— Не виждаш своето безочие, наборник Колчов! Боли ли те като не виждаш?

— Понякога ме боли, понякога не. Когато се нараня или съм болен ме боли, когато съм здрав, не ме боли.

— Понякога те боли, понякога не те боли? На нас ни трябва дръзки защитници на Отечеството! Мъже! Или те боли, или не те боли?!

Колчов заглъхна.

— Годен за военна служба! За да станеш мъж, моето момче! Да прогледнеш за мъжките работи! Следващият! Ти какъв си? Какво ме зяпаш, наборник Глушков?

— Не чувам. — каза наборникът глухо.

— Какво се правиш на интересен бе? Я говори нормално, защо си кълчиш толкова странно гласа? И защо така си се втренчил в мен? Да не си... Леле, да не би да искаш да помисля, че си с обратна резба, че да те освободя от твоя дълг и твоята чест да служиш на Родината!

— Не чувам. Чета по устните...

— Какво четеш по устните? Май наистина си обратен, а? Да не искаш да обърнеш резбата на всички пушки на Великата ни отечествена войска?!

— Не мога да чувам заповедите.

— Кой ти каза на теб, че не можеш да чуваш заповедите? Дай да пробваме. Ми-р-р-р-но!

Лекарят изстреля думите толкова бързо, че наборник Глушков не успя да улови движенията на устните му.

— И се правиш, че не чуваш, а?! Я мирно!

— Извинявайте, но говорите много бързо.

— На всичко отгоре си позволяваш да отговаряш на повисшестоящ от теб! Не са ли те възпитавали, нехранимайко, с нехранимайко!? Ако бях с пагоните вече да съм ти набил канчето! И така, какъв войник искаш да бъдеш?

— Не чувам.

— Стига де! Не чувам, та не чувам! Като не чуваш, да не би да не виждаш?

— Не.

— И не виждаш?! А знойната медицинска сестра с гърдите под високо налягане и сладки устни виждаш ли я?

Глушков затърси медицинска сестра в празната стая.

— Не виждал, а? Какъв да те пишем? Избери си: артилерист или парашутист, че на теб тъпанчетата не могат да се спукат от промяната в налягането. Следващият!

Безръков изрита леко вратата и плахо влезе в Стаята за мъчения.

— Давай си военната книжка да те видим и тебе.

Наборникът я стискаше между зъбите си.

— Ти куче ли си или смел защитник на Родината?

Смелият защитник изплю книжката пред лекаря.

— Уф, как си я олигавил... Вземи ти да я отвориш — няма да ти пипам лигите я...

Младежът виновно гледаше към земята.

— Къде си си прибрал ръцете? Пъхай ги в ръкавите? Пълнолетен ли си, наборник...? Казвай де? Доложи!

— Наборник Безръков.

— Психиатрите от съседната стая освидетелстваха ли те, че се държиш като питомник от детската градина? Или ръцете ти са в усмирителна риза? Психически оплаквания, ако си имал, трябваше там да си ги кажеш. При мен са физическите. Нещо да те боли? Телесни оплаквания да имаш?

— Нямам ръце.

— А, това ли било. Затова ли ръкавите ти са празни?

— Да...

— Нищо де, не се притеснявай. Ще намерим и за теб военна длъжност за Родината.

— Но... Как ще държа автомата?

— Автомата, автомата... Всички снайперисти искат да стават!? Има едни нови танкове, дето се управляват с педали. Честито, наборник...

— Безръков.

— Ще служиш на Отечеството като танкист.

— Но аз съм висок 2 метра!?

— Аз като съм 1.60 та какво? Надуваш ли се? Като влезеш в армията, мъжете ще направят и от тебе мъж и ще се научиш да държиш самочувствието си зад зъбите. Следващият!

Инвалидна количка с електрическо задвижване се промуши през вратата.

— Много си нисък бе? С какво са те хранили вашите? — попита лекарят и взе книжката от налакътника на количката. — Наборник Безкраков, някакви оплаквания? — продължи вежливо той.

— Нямам крака.

— Нямаш, значи не те болят?

— Не.

— Какво ми се оплакваш тогава? Щом нищо не те боли, нищо ти няма!

— Искях да кажа, че краката ми ги няма.

— Да не мислиш, че във войската ще ти трябват крака? Там се пълзи, наборник. В калта, през бодливата тел; по минното поле; под ботуша на доблестния и предан на отечествения си дълг към защитата на Родината командир! Ръце имаш ли?

— Имам...

— Няма да се притесняваш тогава! Пушка държал ли си? Един враг повеч мъртъв да положиш, пак ще е за добруването на българския народ! Нищо, че нямаш крака!

— Ръцете ми...

— Какво ръцете ти?

— Парализирани са...

— Е-е-е-е, стига с тия номера де! А как караш количката?! Недейте да лъжете, ей! От малки се учите и после мъжете ще ви набиват канчето в карцера; от мен да го знаете!

— Електронно небце се слага в устата и чрез движенията на езика се задават команди за управление на количката. — обясни наборникът.

— А, значи искаш да командваш... Не може веднага, моето момче. Първо се започва от редник, после ставаш ефрейтор, сержант... Разбира се, ако оцелееш дотогава и ако безръкият танкист не те сгази, без да иска, че да станеш човек с увреждания, получени по време на изпълнение на възвишения доблестен дълг към Свещеното Отечество. Какъв, казваш, да те пишем?

— Но аз нямам крака и ръцете ми са парализирани!

— Нямаш крака, но голяма уста имаш, дето не се вижда от земята, а иска да управлява! Глашатай ще те правим. Честито. Следващият!

Количката едва успя да се размине с влизащото легло, покрито с допре опънат бял чаршаф.

— Ти направо си готов за казармата бе, толкова хубаво си си оправил леглото!

От нещо да се оплакваш? Защо идваш с леглото и защо си толкова тънък?

— Защото съм мъртъв.

— Мъртъв? Кой ти каза, че такива номера минават? Един юнак преди малко дойде и изтърси, че нямал глава; но като чу за знойната млада медицинска сестра с пет атмосфери налягане в гърдите и устни като праскови, веднага я надигна, за да я види...

— Вие не работите с медицински сестри. — рече приглушено нещото, което надуваше чаршафа, и започна да се издига.

— Не работя, ама и ти, наборник, първо се надигаш, за да се увериш! Дай си военната книжка! Като влизаш при лекаря първо си даваш военната книжка, да ти знаем името, че ако се провиниш, да сме наясно с кого да се изгаврим! Има си закони в тая държава!

Чаршафът образува малък купол. На върха му бяха изрязани две дупки, от които бликаше мощна червеникаво-жълта светлина.

— За какво си ги взел тия фенерчета?

— За да откроя душата ти.

— Че аз не я крия? — сопна се докторът.

Чаршафът се отдели от леглото и известно време се полута из стаята, кикотейки се зловещо.

— Е-е-е-е, я се успокой де. Всички теб ли ще чакат?! Вие от новия набор никакво възпитание нямате! До един имате нужда от здрава ръка! Дупе да ви е яко, казвам ви! Само войската ще ви оправи! Ще станете мъже! Ще разберете какво е да си мъж, да имаш дълг и чест и да служиш на Родината!

Летящият чаршаф, най-сетне, се спря пред лицето на лекаря.

— Не можеш да скриеш нещо, което нямаш.

— Дървен философ! Тук си дошъл на преглед, не да ми се правиш на интересен. Оплакваш ли се от нещо, наборник...?

— Призраков.

— От нещо да се оплакваш, те питах?

— Нямам плът.

— Боли ли те?

— Не.

— Как ще те боли, като нямаш?! Какво ми се оплакваш? Пиша те годен за военна служба! Ей, Призраков, къде тръгна?! Къде ти е военната книжка? Трябва да отбележим там като какъв ще отбиваш своя дълг. Да не искаш да я скриеш и да излъжеш Отечеството, че те няма в архивите на Народната армия?!

— Елате с мен. Ще ви заведе при военната ми книжка.

— Не може така! Ще хванеш рейсчето, — ако трябва такси ще наемеш — ще идеш до вас, ще си вземеш военната книжка и ще се върнеш пак тук.

— Невъзможно.

— Невъзможно ами! Военната книжка не се пази у дома! Врагът може да я открадне от там! Да не си я унищожил! Ще те хвърлим в карцера, ако си посмял!

— Изпуснах си военната книжка тук долу и ми казаха, че няма да ми я върнат, докато не доведе лекаря с мен.

Земята се разтвори и дълбоко из недрата ѝ затрептяха червеникаво-оранжево-жълти изпепеляващи огнени езици.

— Кой ти е взел военната книжка, да му кажа аз на него как се отнемат, неправомерно, документите на бъдещите защитници на Отечеството! — кресна докторът, с възвишен патос като на родолюбец

от непреходното, опиянено от идеали за правда и за свобода,
Възраждане — и скочи в пъкъла, откъдето бе дошъл.

9.2.2004

Актуална версия на този разказ, както и други произведения от Тодор Арнаудов, можете да намерите на неговата [лична страница](#).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.